

Panium - Numărul Nouăsprezece

Cei mari: Antioh, Constantin și ultimul președinte

Jeff Pippenger

2026-03-01

Cheia pentru interpretarea corectă a versetelor zece până la șaisprezece din Daniel unsprezece se găsește în aplicațiile profetice fundamentale care au fost utilizate cu peste treizeci de ani în urmă, în 1996, când a fost publicată revista *The Time of the End*. Trei decenii mai târziu, Domnul a descoperit că un alt mesaj profetic urmează să fie formalizat, așa cum mesajul milerit a fost formalizat în 1831. În istoria omega a acestor treizeci de ani, mesajul ce urmează să fie formalizat este prezentat ca o corectare a unui mesaj anterior privitor la Islam, așa cum a fost reprezentat de Josiah Litch, și, de asemenea, ca o corectare a mesajului ușii închise, care este simbolul din pilda celor zece fecioare, așa cum a fost reprezentat de Samuel Snow. Va fi proclamat un mesaj privitor la Islam, însoțit de un avertisment cu privire la închiderea progresivă a ușilor harului pe măsură ce Isus Hristos Își încheie lucrarea de judecată. Mesajul este dublu, având o linie internă și una externă, care, la rândul lor, reprezintă primii doi pași ai procesului de încercare în trei etape ce are loc întotdeauna atunci când o profeție este desigilată, așa cum a fost revelația lui Isus Hristos la 31 decembrie 2023.

Revista „*The Time of the End*” conține prezentarea generală de bază a viitorului Americii, așa cum este reprezentat în ultimele șase versete ale capitoului unsprezece din Daniel, care au fost desigilate la timpul sfârșitului, în 1989. Revista se află în spațiul public de treizeci de ani și nimeni nu a observat că una dintre temele principale ale ei era lupta religioasă dintre comunism și bisericile aflate sub influența Catolicismului, în special în Ucraina. Acea bătălie religioasă din perioada anului 1989 explică contextul căderii religioase a lui Putin, așa cum este reprezentată prin Ptolemeu și Ozia, în răzvrătirea pe care amândoi au manifestat-o la templul din Ierusalim. Templul din Ierusalim era templul lui Ozia, nu templul lui Ptolemeu. Atât Putin, cât și Zelensky profanează același templu în două moduri diferite; unul ca egiptean, celălalt ca evreu.

Biserica care se lupta împotriva împăratului de la miazăzi în 1989 era Biserica Catolică. Și de ce nu? Ateismul Franței i-a pricinuit rana de moarte împăratului de la miazănoapte în 1798; așadar, de ce nu s-ar răzbuna papalitatea împotriva persecuției îndelungate exercitate de ateism asupra Bisericii Catolice, mai ales în Ucraina? Mai semnificativ este că această mărturie clară despre Ucraina a provenit dintr-o publicație din 1996, care îi cita pe istoricii seculari cu privire la istoria anului 1989. Acum, când Domnul desigilează istoria ascunsă a versetului patruzeci, El a îndreptat atenția către lupta dintre două Biserici Ortodoxe, pentru a oferi contextul profetic și istoric al bătăliei de la Rafia și al consecințelor acesteia, iar El inclusese deja perspectivele necesare în revista *The Time of the End*, publicată în urmă cu treizeci de ani.

Declinul lui Napoleon se corelează cu declinul progresiv al lui Lenin, al lui Stalin și al sistemului Uniunii Sovietice. Când regatul profetic din sud și-a mutat capitala în Rusia, au avut loc două revoluții majore în 1917. Prima este ceea ce se numește *Revoluția Rusă*, când Țarul a fost înlăturat,

iar apoi, în același an, a urmat Revoluția bolșevică, care a dus la războiul civil din 1917 până în 1922. În 1922 a fost constituită Uniunea Sovietică.

Începutul Rusiei ca regele spiritual al sudului a reprezentat o revoluție în două etape, care a condus la război civil, apoi la formarea unei confederații de state. Prăbușirea Uniunii Sovietice a fost, de asemenea, un proces în două etape, începând cu dărâmarea Zidului Berlinului la 9 noiembrie 1989, care a condus apoi la dizolvarea Uniunii Sovietice la 31 decembrie 1991. În calitate de ultim conducător al Rusiei, regele sudului, Vladimir Putin, a fost prefigurat de primul conducător rus — Vladimir Lenin.

Vladimir înseamnă „un mare conducător”, iar Putin înseamnă „calea”. Lenin înseamnă „un râu mare”, dar Vladimir Lenin a ales numele Lenin pentru a-și ascunde numele real, care era Vladimir Ilici Ulianov. Ilici înseamnă „fiul lui Ilie”, iar Ulianov înseamnă „tânărul fiu al lui Ilie”.

Marele conducător rus de pe cale, în istoria reprezentată de bătălia de la Rafia din 217 î.Hr., a fost tipificat de primul conducător al Rusiei, care, ca Vladimir Lenin, a fost marele conducător al marelui fluviu, dar care și-a ascuns numele. Un nume este un simbol al caracterului, iar faptul că Vladimir și-a ascuns cele două nume reprezintă un caracter care a ales un mare fluviu al gândirii politice, în detrimentul unui caracter reprezentat de Ilie, care înseamnă „Dumnezeu este Iehova”. Rădăcina ateismului este negarea lui Dumnezeu, iar ateismul este o caracteristică principală a împăratului de la miazăzi. Al doilea și al treilea prenume ale lui Lenin subliniază pe Ilie și pe fiul său, iar sfârșitul Rusiei ca împăratul de la miazăzi este reprezentat de Ptolemeu al IV-lea, care a fost victorios la bătălia de la Rafia, dar când Antioh s-a întors în 200 î.Hr., la bătălia de la Panium, pe atunci domnea fiul de cinci ani al lui Ptolemeu. Cele două nume originale ale lui Lenin îl identifică pe Ilie și pe fiul său și se aliniază cu Ptolemeu și fiul său. Ilie și mesajul către copiii săi au loc în zilele de pe urmă, chiar înainte de „ziua cea mare și înfricoșată a Domnului”; acolo sunt de asemenea situate bătăliile de la Rafia și Panium.

Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului: iar el va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem. Maleahi 4:5, 6.

Mărturiile lui Uzia și ale lui Ptolemeu concordă în versetul unsprezece din Daniel, capitoul unsprezece, iar Uzia a mai trăit unsprezece ani după răzvrătirea și lepra sa; pe când Ptolemeu a domnit în total șaptesprezece ani, ceea ce este același număr de ani dintre bătăliile din versetul unsprezece și versetul cincisprezece. Profetia de 250 de ani, care a început în 457 î.Hr., s-a încheiat în 207 î.Hr., la mijlocul acelor două bătălii; zece ani după Raphia și șapte înainte de Panium. Domnia lui Ptolemeu al IV-lea a început în 221 î.Hr., iar el a murit în 204 î.Hr., așadar cei șaptesprezece ani ai lui Ptolemeu nu sunt aceeași linie cu cei șaptesprezece ani de la Raphia la Panium. Și nici nu sunt aceiași șaptesprezece ani care sunt reprezentați de încheierea profetiei de 250 de ani, începând cu Nero în 64 și sfârșindu-se în 313. De la 313 până la prima lege duminicală, în 321, sunt opt ani, iar nouă ani mai târziu, în 330, Constantin a împărțit regatul în est și vest.

Într-un viitor foarte apropiat, Putin și Rusia vor înfrânge Ucraina, iar pașii lui Ptolemeu și ai lui Ozia vor începe să se repete în istoria reprezentată de versetul doisprezece. Cei doi martori biblici

situează criza finală a lui Putin într-o criză dintre biserică și stat. Răzvrătirea lor s-a manifestat la templul din Ierusalim, identificând astfel templul și religia lui Ozia drept punctul de referință profetic.

Zelenskyy, nume care înseamnă „verde”, este marioneta birocraților globaliști ai Uniunii Europene și ai Organizației Națiunilor Unite, a căror agendă globalistă este în chip potrivit reprezentată de mișcarea politică verde care o venerază pe Mama Pământ. Este potrivit că Zelenskyy a fost actor, căci este în mod vădit un interpus al altor puteri, iar semnificația numelui său, „verde”, identifică filosofia politică ce îi călăuzește mișcările pe tabla de șah a istoriei omenești. Șah-matul este iminent pentru Zelenskyy.

În această istorie finală, răzvrătirea lui Ozia și a lui Ptolemeu se va repeta, dar Ptolemeu (Putin) a murit cu patru ani înainte de bătălia de la Panium, iar ultimul cărmuitor al împăratului de la miazăzi este reprezentat de un copil de cinci ani, care este manipulat de o serie de regenți corupți și incompetenți.

Ptolemeu V avea doar aproximativ 5–6 ani când a urcat pe tron în 204 î.Hr. (după moartea misterioasă a tatălui său), iar regatul ptolemaic a fost paralizat, în timpul domniei sale, de o serie de regențe incompetente sau corupte. Regența inițială a avut loc între 204–202 î.Hr., după ce moartea lui Ptolemeu IV a fost tănuțită, iar mama sa, Arsinoe III, a fost asasinată. Favoriții de la curte, Sosibius, ministru vreme îndelungată sub Ptolemeu IV, și Agatocle, fratele metresei lui Ptolemeu IV, Agatoclea, s-au autoproclamat regenți. Ei au falsificat sau au prezentat un testament care îi desemna drept tutori, l-au pus pe tânărul rege sub îngrijirea Agatocleei și a familiei ei și au epurat potențialii rivali. Sosibius s-a ocupat de o mare parte a administrației timpurii.

O schimbare s-a produs în jurul anului 202 î.Hr., când Agatocle a devenit regentul dominant, dar era pe scară largă detestat pentru desfrâu și proastă administrare. O răscoală populară în Alexandria a dus la linșarea sa brutală de către o mulțime, cu aprobarea nominală a regelui-copil. Regenții ulteriori au fost Tlepolemus, guvernatorul Pelusium, și apoi Aristomenes. Până în vremea bătăliei de la Panium, în 200 î.Hr., regatul se afla sub această succesiune rotativă de regenți și consilieri de curte.

La bătălia de la Panium, forțele ptolemaice au fost conduse pe câmpul de luptă de generalul Scopas din Etolia, un comandant mercenar numit în timpul regenței, nu de însuși Ptolemeu al V-lea. Tânărul rege nu deținea un control real — deciziile, strategia militară și slăbiciunea generală a regatului își aveau izvorul în paralizia regenților, în revoltele interne (precum răscoalele egiptenilor autohtoni) și în intrigile de curte. Această instabilitate i-a permis lui Antioh al III-lea cel Mare să-l înfrângă decisiv pe Scopas la Panium, cucerind Celesiria, inclusiv Iudeea, și scoțând-o definitiv de sub controlul ptolemaic.

Istoricii discută despre probabilitatea ca moartea lui Ptolemeu al IV-lea să fi survenit prin otrăvire, chestiune care intră, de asemenea, în sfera speculațiilor istorice privitoare la Vladimir Lenin, Iosif Stalin, precum și la regina de la miazăzi, Cleopatra. Putin iese învingător în Războiul din Ucraina, dar apoi căderea sa începe odată cu dorința de a restabili relația de control pe care Uniunea Sovietică o avusese odinioară cu Biserica ucraineană, relație care, odată înlăturată în 1989, a

constituit simbolul victoriei împăratului de la miazănoapte asupra împăratului de la miazăzi.

Ucraina este leagănul Ortodoxiei slave răsăritene. Botezul lui Vladimir cel Mare a avut loc în 988 la Kiev. Ulterior, Moscova a revendicat titlul de «A Treia Romă» după căderea Constantinopolului, poziționându-se drept moștenitoarea de drept și ocrotitoarea spirituală a tuturor pământurilor rusești, incluzând Ucraina ca «teritoriul său canonic».

Patriarhia Moscovei a privit întotdeauna Ucraina ca fiind, din punct de vedere spiritual, inseparabilă de Rusia, sub deviza „Un singur popor, o singură credință”, expresie pe care Putin însuși a folosit-o în repetate rânduri. Ucraina, mai ales după 2014/2022, vede tot mai mult tutela Moscovei drept o dominație colonială și imperială, mai degrabă decât o adevărată maternitate spirituală. În februarie 2026 există două structuri ortodoxe concurente. Una este Biserica Ortodoxă a Ucrainei, care din 2019 este independentă de Patriarhul Ecumenic Bartolomeu al Constantinopolului. La Kiev, Biserica Ortodoxă a Ucrainei este considerată drept adevărata biserică națională.

Atenție, cititorule: Biserica Ortodoxă a Ucrainei este o altă biserică decât Biserica Ortodoxă Ucraineană. Biserica Ortodoxă Ucraineană este legată de Biserica Ortodoxă Rusă și, din acest motiv, Zelenskyy o atacă. Vaticanul se opune atacurilor lui Zelenskyy deja în desfășurare, dar răzvrătirea lui Putin din versetul doisprezece urmează după victoria lui la Raphia și este încă viitoare.

Biserica Ortodoxă Ucraineană a fost istoric legată de organismul moscovit. În urma invaziei din 2022, Biserica Ortodoxă Ucraineană a declarat autonomie deplină în mai 2022, însă investigațiile statului ucrainean (DESS) au susținut în mod repetat că aceasta rămâne afiliată canonic și juridic Moscovei. Ucraina a adoptat în august 2024 (semnată de Zelenskyy) o lege care interzice orice entitate religioasă legată de Biserica Ortodoxă Rusă („statul agresor”). Bisericii Ortodoxe Ucrainene i s-a ordonat să rupă în întregime legăturile sau să se confrunte cu dizolvarea, prin hotărâre judecătorească, a Mitropoliei sale a Kievului. La sfârșitul anului 2025 și la începutul anului 2026, au loc percheziții în desfășurare, transferuri de parohii către Biserica Ortodoxă Ucraineană (peste 1.300 din 2022 încoace), procese și avertismente din partea experților ONU privind îngrijorări legate de libertatea religioasă în raport cu Biserica Ortodoxă Ucraineană.

Vaticanul s-a opus public oricărei desființări forțate a Bisericii Ortodoxe Ucrainene. Rusia și Putin prezintă aceasta drept o persecuție față de Ortodoxia canonică și au făcut din protejarea „bisericilor ortodoxe ruse” o cerință explicită în orice negocieri de pace. Propaganda rusă leagă în mod constant Biserica Ortodoxă Ucraineană și atacurile statului ucrainean asupra ei de „nazism” și le invocă drept parte a justificării lor pentru „denazificare”.

Putin va „intra în templu” în mod prezumțios și își va aroga stăpânirea spirituală deplină asupra Ortodoxiei ucrainene, în încercarea de a resubordona întreaga structură eclezială ucraineană Moscovei, cerând să fie recunoscut drept capul spiritual legitim al lumii ortodoxe ruse.

Aceasta este paralela exactă cu intrarea lui Ptolemeu în Sfânta Sfintelor, în timp ce Ozia este Zelenski, cel care caută să ardă tămâie. Răzvrătirea lui Ptolemeu a fost în Sfânta Sfintelor, iar a lui

Ozia în Locul Sfânt. Un împărat de la miazăzi, îmbătat de victoria „graniței”, punând capăt puterii prin interpuși a nazismului, și apoi îndrăznind să pătrundă în locul care aparține exclusiv domeniului religiei. Atunci va veni o smerire providențială bruscă, iar Putin va dispărea de pe scenă (precum Ptolemeu al IV-lea a murit în 204 î.Hr.). După vidul de putere al unei „faze a succesorilor slabi”, împăratul de la miazănoapte se întoarce cu o forță mai mare și biruie în bătălia modernă de la Panium din versetul 15.

Șaptesprezece

Perioada de șaptesprezece ani apare de trei ori în istoria în care bătăliile de la Rafia și Panium se îmbină, rând după rând. Este vorba de cei șaptesprezece ani de la Edictul de la Milano, când tronurile răsăritean și apusean ale imperiului au fost aduse împreună prin căsătorie, până când împărăția a fost împărțită și divorțată în anul 330. Începutul și sfârșitul acestor șaptesprezece ani sunt reperi ale altor două perioade profetice înrudite. Începând cu Nero, în anul 64, este marcată o perioadă de persecuție care s-a încheiat în epoca lui Constantin cel Mare. Trecerea de la perioada de persecuție a lui Nero la compromisul reprezentat de Constantin identifică trecerea de la biserica din Smirna la biserica din Pergam. Anul 313 și Edictul de la Milano identifică sfârșitul bisericii din Smirna, iar sfârșitul perioadei de șaptesprezece ani este anul 330, care a reprezentat împlinirea profeției de trei sute șazeci de ani din Daniel 11:24.

Va intra pașnic până și în locurile cele mai mănoase ale provinciei; și va face ceea ce n-au făcut părinții lui, nici părinții părinților lui; va împărștia între ei prada, jaful și bogățiile; ba chiar își va urzi uneltirile împotriva cetăților întărite, chiar pentru o vreme. Daniel 11:24.

Intervalul de șaptesprezece ani care începe în 313, odată cu Edictul de la Milano, se deschide prin împlinirea unei profeții și se încheie prin împlinirea altei profeții. Împlinirea profetică dintâi, care marchează începutul, identifică trecerea de la biserica din Smirna la biserica din Pergam, iar profeția care marchează sfârșitul acelor șaptesprezece ani identifică împărșirea Romei în Roma răsăriteană și Roma apuseană. Perioada de șaptesprezece ani este identificată prin istoria profetică, nu prin vreo proclamație specifică de șaptesprezece ani. Alfa despărțirii celei de-a doua biserici de cea de-a treia s-a aliniat cu împărșirea imperiului în răsărit și apus, la împlinirea profeției de timp de 360 de ani. Aceste două profeții stabilesc o perioadă de șaptesprezece ani, iar aceasta trebuie întemeiată ca perioadă profetică legitimă pe mărturia a doi sau trei, dacă șaptesprezece este un simbol profetic valabil.

Acei martori se regăsesc într-o altă perioadă de 250 de ani, care a început în 457 î.Hr. La acea dată a început profeția de 2.300 de ani din Daniel 8:14. 457 î.Hr. este un punct de pornire profetic și un reper profetic stabilit. Proiectarea a încă 250 de ani în viitor ne duce la 207 î.Hr., care se situează în istoria dintre bătăliile de la Rafia și Panium. Bătăliile de la Rafia și Panium nu pot fi separate, căci ambele îl implică pe Antioh cel Mare. De la bătălia de la Rafia din 217 î.Hr. până la bătălia de la Panium din 200 î.Hr. sunt șaptesprezece ani. Profeția de 2.300 de ani identifică o schimbare de dispensațiune la început, când al treilea decret a restaurat suveranitatea națională a lui Iuda, iar la încheiere a avut loc o schimbare de dispensațiune, când Hristos S-a mutat din Locul Sfânt în Sfânta Sfintelor. 207 î.Hr. reprezintă schimbarea de dispensațiune de la dominația egipteană asupra Iudeei

la dispensațiunea seleucidă a stăpânirii asupra țării celei minunate. Dispensațiunea controlului seleucid asupra țării celei minunate a produs revolta Macabeilor în 167 î.Hr.

Perioada neroniană de 250 de ani se încheie cu istoria lui Constantin CEL MARE, iar perioada de 250 de ani cuprinsă între cele două bătălii este istoria lui Antioh CEL MARE. La bătălia de la Rafia, Ptolemeu al IV-lea l-a învins pe Antioh cel Mare, iar Ptolemeu a domnit timp de șaptesprezece ani. Ambele perioade de 250 de ani cuprind o perioadă distinctă de șaptesprezece ani. Ambele se încheie în istoria unui conducător cunoscut drept CEL MARE. Ambele perioade de 250 de ani încep de la un jalon profetic stabilit și se încheie la un jalon profetic stabilit.

Statele Unite au luat ființă la 4 iulie 1776, iar 250 de ani mai târziu se ajunge la 4 iulie 2026, când Donald Trump, cunoscut drept cel care caută să facă America „măreață”, va sărbători acei 250 de ani. Anul 2026, în mod asemănător cu încheierea celor 250 de ani calculați de la 457 î.Hr., cade în mijlocul istoriei bătăliilor moderne de la Rafia și Panium, cunoscute drept războiul ucrainean și al Treilea Război Mondial. Domnia unui rege al sudului, perioada primei legi duminicale și perioada dintre bătălia de la Rafia și cea de la Panium constituie trei perioade de șaptesprezece ani, toate legate de aceeași istorie profetică. Trei perioade de 250 de ani ajung împreună în aceleași istorii profetice. Cele trei perioade de 250 de ani stabilesc trei linii ale adevărului profetic, având o istorie asociată lui Donald Trump, reprezentat fie ca Constantin cel Mare, fie ca Antioh cel Mare.

Cele trei linii de câte 250 de ani oferă trei ilustrații diferite, dar complementare, ale vremurilor de pe urmă. Linia lui Nero identifică istoria de șaptesprezece ani a compromisului, care vorbește în mod perfect despre caracteristicile profetice ale formării icoanei fiarei.

Domnul mi-a arătat limpede că icoana fiarei se va forma înainte de închiderea timpului de probă; căci ea va constitui marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care li se va hotărî soarta veșnică. Poziția dumneavoastră este un asemenea amalgam de inconsecvențe, încât doar puțini vor fi înșelați.

În Apocalipsa 13, acest subiect este prezentat în mod clar; [Apocalipsa 13:11-17, citat].

Aceasta este proba prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă înainte de a fi pecetluit. Toți cei care și-au dovedit credințioșia față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabbat fals se vor așeza sub stindardul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi pecetea Dumnezeului celui viu. Cei care renunță la adevărul de origine cerească și acceptă sabbatul duminical vor primi semnul fiarei. Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Imaginea fiarei este combinația dintre biserică și stat, biserica exercitând controlul asupra acestei relații. Compromisul lui Constantin, în încercarea de a îmbina păgânismul cu creștinismul, este exemplul clasic al compromisului din zilele de pe urmă.

În mișcările aflate acum în desfășurare în Statele Unite, menite să asigure instituțiilor și uzanțelor bisericii susținerea statului, protestanții calcă pe urmele papistașilor. Ba mai mult, ei deschid ușa papalității pentru a recâștiga în America protestantă supremația pe care a pierdut-o în Lumea Veche. Iar ceea ce conferă o mai mare semnificație acestei mișcări este faptul că obiectivul principal avut în vedere este impunerea păzirii duminicii, un obicei care își are

originea la Roma și pe care ea îl revendică drept semnul autorității sale. Este duhul papalității — duhul conformării la obiceiurile lumești, al venerării tradițiilor omenești mai presus de poruncile lui Dumnezeu — care pătrunde în bisericile protestante și le conduce să facă aceeași lucrare de înălțare a duminicii pe care a înfăptuit-o papalitatea înaintea lor.

Dacă cititorul ar dori să înțeleagă forțele care urmează să fie întrebuițate în confruntarea ce se apropie, nu are decât să urmărească istoria mijloacelor pe care Roma le-a folosit pentru același scop în veacurile trecute. Dacă ar vrea să știe cum, uniți, papistașii și protestanții îi vor trata pe cei care le resping dogmele, să vadă duhul pe care Roma l-a manifestat față de Sabat și apărătorii acestuia.

„Edictele regale, sinoadele generale și rânduielile bisericești susținute de puterea seculară au fost treptele prin care sărbătoarea păgână și-a dobândit poziția de onoare în lumea creștină. Prima măsură publică de impunere a respectării duminicii a fost legea promulgată de Constantin. (321 d.Hr.) Acest edict cerea orășenilor să se odihnească în ‘venerabila zi a soarelui’, dar le permitea țăranilor să-și continue lucrările agricole. Deși, în esență, o lege păgână, ea a fost aplicată de împărat după acceptarea sa nominală a creștinismului.” Tragedia veacurilor, 574.

Progresia compromisului care a dus la și va duce din nou la legea duminicală este reprezentată prin perioada de șaptesprezece ani dintre 313 și 330, având prima lege duminicală din 321 drept punct de mijloc al istoriei. La început a fost o căsătorie a Răsăritului și Apusului, iar la sfârșit a fost divorțul Răsăritului și Apusului. Prima lege duminicală este jalonul median care reprezintă răzvrătirea, așa cum cea de-a treisprezecea literă a alfabetului ebraic, atunci când este precedată de prima literă și urmată de cea de-a douăzeci și doua, ultima literă a alfabetului, alcătuiește cuvântul ebraic adevăr. Căsătoria de la început și divorțul de la sfârșit identifică litera alfa în acord cu litera omega. Perioada de 250 de ani care a început cu Nero poartă semnătura lui Hristos și se referă la un subiect al adevărului prezent în zilele de pe urmă.

Perioada de 250 de ani care începe în 457 î.Hr. pune accentul pe arta cârmuirii statului reprezentată de Antioh cel Mare, așa cum se situează el în cadrul perioadei de șaptesprezece ani de la Raphia la Panium. Îl înțelegem ca reprezentând arta cârmuirii statului, căci în 457 î.Hr. a început, de asemenea, o profeție de 2.300 de ani. Cei 2.300 de ani constituie linia internă a profeției care vorbește despre lucrarea lui Dumnezeu de răscumpărare, ce se aliniază cu un simbol al artei cârmuirii bisericești. Spre deosebire de perioada de 250 de ani care a început cu Nero, perioada care începe în 457 î.Hr. vizează rolul politic al ultimului președinte american, care caută să facă America, iar apoi lumea, măreață, în timp ce promovează conceptul catolic eronat al unei vârste de aur de o mie de ani de pace.

Cei 250 de ani ai Statelor Unite — care, în Apocalipsa treisprezece, sunt fiara care se ridică din pământ — identifică încheierea celei de-a șasea împărății din profeția biblică, care se sfârșește acolo unde a început, în mijlocul războiului. Învingătorii istoriei determină consemnarea care se păstrează. Democrații globaliști, împuterniciți de balaur, privesc anarhia actuală ca pe o revoluție, iar Republicanii, numai vorbă și fără acțiune, privesc această istorie actuală ca pe un război civil. Democrații sunt reprezentanții balaurului din profeția biblică, iar Republicanii sunt reprezentați ca

protestanți apostatați sau, în termenii lui Ioan din Apocalipsa șaisprezece, ei sunt prorocul mincinos. Statele Unite au luat ființă printr-un război revoluționar și se încheie printr-un război revoluționar. Partidul Republican a început într-un război civil și se încheie într-un război civil. Republicanii văd drept război civil ceea ce Democrații numesc revoluție.

Trump, în calitate de ultim președinte republican, posedă atributele profetice ale primului președinte republican, care a apărut în istoria exterioară a Războiului Civil. Războiul Civil exterior al lui Lincoln a fost, de asemenea, istoria internă a profeției lui Isaia din capitolul șapte, versetul opt, care s-a încheiat în 1863, chiar în anul Proclamației de Emancipare. Distincția dintre cele două partide este un principiu profetic primar și fundamental. Ea a început cu Cain și Abel, care, în vremea lui Hristos, erau reprezentați de saducheeii și fariseii, două clase ale lui Cain care aveau săucidă un singur Abel.

Fariseii și Saducheeii îi reprezintă pe cei care au consimțit să răstignească pe Mesia lor, din motive diferite, dar acordul a fost, totuși, același. Fariseii mărturiseau că țin Legea, dar nu o țineau, asemenea Republicanilor. Fariseii mărturiseau că susțin Legea divină originală, dar au interpretat Legea prin propria lor logică bigotă. Legea originală pentru Farisei este ceea ce este Constituția pentru Republicanii, chiar Constituția pe care pretind că o susțin, dar nu o fac. Saducheeii au respins puterea lui Dumnezeu și, deși erau o sectă mai mică decât Fariseii, Saducheeii controlau peisajul religios și politic al Iudeei în vremea lui Hristos. Democrații sunt o sectă mai mică decât Republicanii, atât de mică încât trebuie să trișeze pentru a rămâne la putere, și totuși la putere rămân, fiindcă potrivnicii lor, care mărturisesc că susțin dreptatea egală pentru toți, nu fac nimic pentru a pune în aplicare principiile legii pe care pretind că o susțin.

Nu este nimic nou sub soare, iar cele două partide politice din Statele Unite fac parte din peisajul profetic în aceeași măsură în care au făcut-o Fariseii și Saducheeii. Desigur, există multe alte paralele de-a lungul acestei linii profetice, însă abia când vezi relația profetică a celor două puteri nesfinte, care, deși potrivnice, se unesc împotriva sfințeniei, îi vezi pe Ptolemeu și pe Ozia în lumina cuvenită. Amândoi împărații din sud au încercat să aducă jertfă la același templu, dar Ptolemeu, din Egipt, reprezintă o putere a balaurului—Democrații. Ozia, ca împărat al lui Iuda, este conducătorul țării celei glorioase, care este protestantismul apostat, sau profetul mincinos—Republicanii.

Relația dintre balaur și prorocul mincinos este reprezentată în mod clasic pe Muntele Carmel. Pe munte, Ahab l-a reprezentat pe balaur, iar prorocii Izabelei ai lui Baal și ai Astarteei au reprezentat pe prorocii mincinoși care i s-au opus lui Ilie. Fiara care este Izabela se afla încă în culise, în Samaria. Balaurul unit cu prorocul mincinos a fost de asemenea reprezentat de unirea Romei păgâne cu iudeii la cruce, după cum va fi și unirea Democraților și Republicanilor la legea duminicală. Elementele unei puteri unite sunt reprezentate de Democrați și Republicanii în cadrul cornului republican al fiarei de pe pământ. Aceste două puteri politice nesfinte sunt reprezentate de Cain, iar linia lui Abel posedă, de asemenea, o împărțire dublă.

Linia lui Abel, care, în raport cu linia externă a lui Cain, este linia internă, este reprezentată de două clase de fecioare. Progresia cornului protestant al fiarei care se ridică din pământ, identificată

cu Statele Unite ale Americii, este reprezentată printr-o serie de epurări religioase, începând cu biserica din Sardes, în 1798, când Statele Unite ale Americii au devenit a șasea împărăție a profetiei biblice. Sardes era o biserică căreia îi mergea numele că trăiește, dar era moartă. Până în 1798, sectele protestante care se rupseseră de biserica papală se întorceau deja la Roma. Creștinii au fost numiți pentru prima oară creștini în Antiohia.

În Antiohia, ucenicii au fost numiți întâia oară creștini. Numele le-a fost dat fiindcă Hristos era tema principală a propovăduirii, a învățaturii și a convorbirilor lor. Neîncetat istorisau întâmplările petrecute în zilele lucrării Sale pământești, când ucenicii Săi au fost binecuvântați cu prezența Sa personală. Neobosiți stăruiau asupra învățăturilor Sale și asupra minunilor Sale de vindecare. Cu buzele tremurânde și cu ochii înlăcrimați vorbeau despre agonia Sa din grădină, despre trădarea, judecata și execuția Sa, despre îngăduința și smerenia cu care a îndurat batjocura și tortura la care L-au supus vrăjmașii Săi, și despre mila dumnezeiască cu care S-a rugat pentru cei ce Îl prigoneau. Învierea și înălțarea Sa, precum și lucrarea Sa în cer ca Mijlocitor pentru omul căzut, erau subiecte asupra cărora se bucurau să stăruie. Pe bună dreptate îi puteau numi păgânii creștini, de vreme ce Îl propovăduiau pe Hristos și își adresau rugăciunile către Dumnezeu prin El.

A fost Dumnezeu Cel care le-a dat numele de creștin. Acesta este un nume împărătesc, dat tuturor celor care se unesc cu Hristos. Despre acest nume a scris mai târziu Iacov: "Nu vă asupresc oare bogății și nu vă târăsc ei înaintea scaunelor de judecată? Nu hulesc ei oare numele acela vrednic, prin care sunteți chemați?" Iacov 2:6, 7. Iar Petru a declarat: "Dacă suferă cineva ca creștin, să nu se rușineze, ci să-L slăvească pe Dumnezeu în această privință." "Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi; căci Duhul slavei și al lui Dumnezeu se odihnește peste voi." 1 Petru 4:16, 14. Faptele apostolilor, 157.

Bisericii din Efes i s-a dat numele de „creștin”; aceasta a fost urmată de biserica persecutată din Smirna, care, la rândul ei, a fost urmată de biserica compromisului în istoria Pergamului. Când papalitatea s-a așezat pe tron, o separare a identificat adevărata biserică a lui Dumnezeu drept biserica din pustie. Biserica Romei era Tiatira. La sfârșitul celor o mie două sute șaiszeci de ani de pustie, biserica protestantă a luat naștere, iar de atunci înainte cornul protestant este reprezentat de o serie divină de încercări și purificări.

Protestantismul a început când Martin Luther și-a bătut în cuie cele 95 de teze pe ușă, în 1517, iar „23” de ani mai târziu, în 1540, a fost întemeiat Ordinul Iezuit. În 2013, a 95-a și ultima prezentare a Tabelelor lui Habacuc a fost bătută în cuie pe ușă, iar la 13 martie 2013 a fost inaugurat primul papă iezuit. Martin Luther a fost excomunicat chiar în acea istorie de către Papa Leon. Judecați singuri...

În 1798, biserica din Sardes pretindea că păstrează numele de „Protestant”, dar, prin întoarcerea la Roma, deja nu-și mai onora numele. În 1844, când Adventismul Millerit a preluat făclia protestantismului, el a constituit o muștrare la adresa lui Ieroboam, întâiul împărat al lui Israel. Israel era o națiune înrudită de sânge cu seminția lui Iuda, în ale cărei hotare Dumnezeu Își așezase templul. Ieroboam a instituit o contrafacere, întemeiată pe religia care reprezenta robia de odinioară a națiunii sale. El a repetat răzvrătirea originară a lui Aaron, aceea de a înălța chipul unei

fiare, cu toată semnificația profetică asociată acelei istorisiri. Însă la slujba lui de dedicare, Adventismul Millerit i-a muștrat refuzul de a continua să îndrepte adevărata închinare către sanctuarul în care locuiește Dumnezeu. Ieroboam dorea ca centrul închinării să fie la Betel și la Dan, reprezentând pe cei din Sardes, în 1844, care au refuzat să-L urmeze pe Hristos în Locul Preasfânt.

Adventismul millerit a ales să se întoarcă la religia Romei și a preluat chiar argumentele doctrinare ale acelor care tocmai fuseseră demascați drept profeți mincinoși prin respingerea mesajului lui Miller, luându-i drept maeștri teologici pentru a-și justifica respingerea mesajului profetic al celor șapte vremi. Adventismul millerit, asemenea profetului neascultător, și-a ales propria cale, în loc să urmeze călăuzirea lui Dumnezeu. Calea pe care o aleg cei neînțelepți în toate încercările și curățirile fecioarelor înțelepte și neînțelepte, începând cu Reforma protestantă și de-a lungul istoriei profetice, este calea care se întoarce la închinarea acelei țări din care ai fost izbăvit și, cum se spune, „toate drumurile duc la Roma”. Toate drumurile, cu excepția căilor cele vechi ale lui Ieremia.

Reforma protestantă fusese preînchipuită prin întoarcerea lui Moise în Egipt, pentru a conduce poporul lui Dumnezeu în Țara Făgăduită. Odată ieșiți din țara robiei, Dumnezeu a rânduit să dea poporului Său ales Legea Sa. Pe linia lui Moise și a Reformei protestante, răzvrătirea s-a manifestat îndată după izbăvire. Dumnezeu a pus la încercare Sardes, un popor care pretindea că are un nume viu, dar care, până la vremea mesajului lui William Miller, era mort. Două curățiri au avut loc în 1844; prima a fost curățirea bisericii din Sardes, care pretinsese că este protestantă, dar s-a dovedit a fi moartă; iar apoi, în același an, milleriii au fost supuși unei curățiri, în împlinirea pildei celor zece fecioare.

Democrații și Republicanii reprezintă două clase politice care, împreună, alcătuiesc cornul republican al fiarei care se ridică din pământ din Apocalipsa, capitolul treisprezece. Fecioarele înțelepte și cele neînțelepte sunt două clase religioase care, împreună, alcătuiesc cornul protestant al fiarei care se ridică din pământ. Fecioarele înțelepte poartă întâiul nume dat la Antiohia. Fecioarele înțelepte sunt creștine, dar sunt și filadelfiene care au făgăduința de a primi un nume.

Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară: și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, care este Noul Ierusalim, care se pogoară din cer de la Dumnezeul Meu: și voi scrie pe el numele Meu cel nou. Apocalipsa 3:12.

Prima dată când Dumnezeu Și-a numit poporul creștin a fost la Antiohia, iar istoria în care mișcarea laodiceeană a celor o sută patruzeci și patru de mii se transformă în mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii este totodată istoria lui Antioh cel Mare, după numele căruia a fost numit orașul Antiohia, și care este reprezentat la sfârșitul unei perioade de 250 de ani cuprinsă între bătăliile de la Rafia și Panion.

Vom continua cu acestea în articolul următor.